

Starodávná šperkovnice

umělecký popis objektu

Klára Jaseňáková (4. C, 2013)

Sama náhoda tomu chtěla, že jsem ji najednou držela v ruce. Onu záhadnou šperkovnici, přesně tu, kterou jsem jako malá holka objevila na babiččině půdě a která mě již tenkrát takřka uhranula. Nevím, čím přesně mě okouzila, možná to bylo jejím tvarem, její zašlostí nebo faktem, že ji téměř před sto lety denně užívala moje prababička. Ať už to bylo čímkoliv, teď jsem ji opět držela v rukou a nemohla jsem se ubránit vzrušení z představy, jaká tajemství ukrývá ...

Tato buclatá dáma se tvářila, že na ní zub času nezanechal téměř žádnou větší stopu. Jen její kovový kabát chytl patinu, jež ovšem neubrala na kráse ornamentům zdobícím každou stranu jejího torza. Růže se stále spojovaly do nezkrotných vln a víko střežily říční perly. Uprostřed vrchní části vystupoval kovaný květ, který hlásal vznešenost své majitelky. Malé spirálovité nožky držely onu hrđost již téměř celé století a nevypadaly, že by na tom v blízké budoucnosti něco měnily.

Uprostřed čelní stěny se růže sbíhaly v oválný vstup do tajů celé šperkovnice. Nechyběl v něm zašlý klíč, kterým stačilo už jen pootočit. Víko zazpívalo a jakoby s radostí se otevřelo vstříc novému dobrodružství. Sametové vypořtřování bylo stále ještě zachovalé, ačkoliv na něm ležely kusy roztříštěného zrcátka. Pod střepy vykukovala i krásná nájemnice s bohatými šaty, která jako by právě se svým milým, jenž jí byl v tanečním postoji celá léta nablízku, zamrzla na maškarním bále. Oba s upřeným pohledem postávali, připraveni k tanci už snad celou věčnost. Nedočkaví a zamilovaní. Nahmatala jsem otvor v zadní části šperkovnice a uvědomila jsem si, že stejně jako každá maličkost na tomto skvostu, i on má svůj význam. Znovu jsem vsunula klíč a natáhla jsem. Mladý pár se s radostí a za doprovodu valčíku roztančil. Točil se, přibližoval se a vzdaloval, dokud hudba neutichla a já jsem se mohla znovu pustit do prohlídky starodávné šperkovnice.

Byla v ní spousta „šuplíčků“, zásuvek a všemožných úkrytů. Každý byl jinak prostorný a sloužil patrně k jiným účelům. Dech se tajil nad pečlivou ruční prací, díky které nechyběl vyrytý monogram ani stříbrnou nití prošíváný červený samet. I když byla prázdná, stále v sobě tato malá skříňka něco tajemného nosila. Měla dar krásy.

V onu chvíli mne zamrzelo, že šperkovnice byla tak dlouhá léta schovaná na půdě. Vzala jsem ji proto s sebou domů a nechala jsem ji opravit. Teď již znovu zdobí a uchvacuje, neboť to je ten důvod, kvůli kterému byla zhotovena.